

Arrest

nr. 193 361 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun meerderjarig kind X en hun minderjarige kinderen X, X en X, op 22 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2017 met referentenummer 70661.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de in het verzoekschrift als eerste van de “*minderjarige kinderen*” voor wie eerste en tweede verzoekende partijen optreden als wettelijk vertegenwoordiger aangeduide derde verzoekende partij geboren is in oktober 1998 en derhalve meerderjarig is sedert oktober 2016. Deze meerderjarige zoon maakt niet het voorwerp uit van de bestreden beslissingen en kan gezien zijn meerderjarigheid niet worden vertegenwoordigd door zijn ouders. Derde verzoekende partij toont ook niet aan dat zij in rechte door ouders kan worden vertegenwoordigd. Het beroep in hoofde van de derde verzoekende partij is derhalve onontvankelijk.

Waar de loco-advocaat van verzoekende partijen ter terechtzitting opmerkt dat de partijen niet werden opgeroepen voor de terechtzitting nu advocaat H. Van Vreckom geen oproeping mocht ontvangen, wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift geen gekozen woonplaats werd aangeduid waardoor de partijen werden opgeroepen op het eerst voorkomend nuttig adres in het verzoekschrift, meer bepaald het door hen aangeduide adres waar zij woonachtig zijn. Verzoekende partijen werden derhalve op correcte wijze opgeroepen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Avaars-Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Novoselskoye, Khassavyurt, Dagestan. Op 24 april 2008 diende u samen met uw vrouw, D. Z. (...) (ov (...)) en uw kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U verklaarde uw land verlaten te hebben na problemen met de autoriteiten vanaf 2006: ze verweten u dat u in 1995 auto's had herspoten die gebruikt werden bij de aanval van de rebellen op Budyonovsk datzelfde jaar. U werd tweemaal vastgehouden en ondervraagd door de ordediensten, maar kon telkens worden vrijgekocht door uw zussen. Nadien werd u nog regelmatig opgeroepen. Uw eerste asielaanvraag werd op 26 september 2008 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 22 januari 2009. U keerde niet terug naar uw land van herkomst. U en uw vrouw dienden bij de Belgische asielinstanties op 9 februari 2009 een tweede asielaanvraag in, op 9 maart 2009 een derde aanvraag, een vierde asielaanvraag op 16 juni 2009, een vijfde aanvraag op 9 juli 2009 en een zesde op 15 oktober 2009. U bleef telkens bij uw initiële asielaanvraag en voegde nog toe dat u na uw vertrek gezocht werd door de FSB, die uw familie bleef lastigvallen. Zo werd ondermeer een huiszoeking uitgevoerd in het huis van uw zus in Khassavyurt. Hierna zou zij naar het ouderlijke huis in Novoselskoye verhuisd zijn. In het kader van uw zesde asielaanvraag haalde u aan dat u tevens vreest gedood te worden door de moordenaars die uw broer om het leven hadden gebracht in 1994. Uw tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvragen werden allen door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van jullie meervoudige aanvraag.

U diende op 15 oktober 2013 een zevende aanvraag tot bescherming in bij de Belgische instanties. In het kader van deze aanvraag volhardde u enerzijds in de actualiteit van de eerder aangehaalde asielmotieven. Daarnaast wierp u een bijkomend - in loco – asielmotief op. Zo verklaarden u en uw echtgenote dat u via uw zus en buurvrouw vernam dat de autoriteiten een speciale operatie hadden uitgevoerd bij u thuis in Novoselskoye, op zoek naar 3 rebellen, zijnde T. I. (...), G. I. (...), en de zoon van M. V. (...), die zich enige tijd illegaal in uw huis ophielden. Bij deze anti-terreuroperatie raakte uw huis beschadigd. U werd diezelfde maand nog en de maand nadien door de recherche opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, hoewel u toen nog steeds in België verbleef. Uw zus probeerde van de dorpsadministratie nog een akte te bekomen met het oog op een schadevergoeding, wat haar geweigerd werd omdat zij niet in het huis gedomicilieerd stond. Deze zevende aanvraag werd door het CGVS echter afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag gezien de ongeloofwaardigheid van deze nieuwe feiten. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U en uw vrouw besloten naar uw land van herkomst terug te keren. U ondernam démarches bij de Russische ambassade om de nodige reisdocumenten te vergaren voor uw terugkeer. U en uw vrouw verkregen beiden een reispaspoort. Er bleek echter een administratief probleem te zijn voor uw jongste, in België geboren kind. U besloot om alvast alleen terug te keren om uw - in juli 2013 - vernielde huis te

herstellen, terwijl uw vrouw in Belgische de nodige administratieve procedures zou afwachten en u later zou vervoegen.

U verliet België op 11 maart 2014, en reisde per auto naar Dagestan, waar u op 17 maart 2014 aankwam. U startte er de renovatie van uw huis. Op 25 maart 2014 vielen politie en militairen uw huis binnen. Ze voerden een huiszoeking uit en namen u mee voor verhoor. U werd ondervraagd over de rebellen die tijdens uw afwezigheid in uw leegstaand huis zouden geschuld hebben. Er werden verschillende namen genoemd, zoals die van uw familielid M. Z. (...). T. I. (...) werd genoemd als leider van de bende die uw huis bewoond had. De politie wilde van u weten waar deze mannen waren en verdacht u ervan met hen samen te werken. Met behulp van connecties werd u op 01 april 2014 vrijgelaten. Uw reispaspoort werd door de politie ingehouden.

Sindsdien overnachtte u bij familie in een buurdorp, maar werkte overdag verder aan uw huis. Rond 11 april ontving u een convocatie om zich aan te bieden in hoedanigheid van verdachte. Uw advocaat en uw connecties raadden u aan om niet op de uitnodiging in te gaan maar het land te verlaten. Op 12 april vertrok u opnieuw richting België. U reisde per bus van Khassavyurt naar Moskou, om van daar per vrachtwagen naar Minsk, Wit-Rusland, te reizen. U werd er opgehaald per auto en reisde van Brest tot Polen in de bagageruimte van een bus. Vanuit Polen reisde u verder per wagen. U kwam op 20 april 2014 aan in België. Op 30/04/2014 diende u een achtste asielaanvraag in bij de Belgische asiendiensten. Deze aanvraag werd op 23/05/2014 afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw echtgenote op 09/07/2014 een negende asielaanvraag in. U baseert zich voor deze aanvraag nog steeds op eerder aangehaalde feiten, maar voegt hieraan toe dat u nooit eerder de waarheid vertelde over de oorzaak van de problemen die u in Dagestan kende, met name had u verzwegen dat u in een bloedvete verwickeld was met de machtige familie U. (...). In 1994 zou uw broer door A. U. (...) zijn gedood. U had gezworen de dood van uw broer te zullen wreken, ondanks verzoeningspogingen. Na een moordpoging op A. U. (...) in 2006, verdacht zijn familie u ervan hiervoor verantwoordelijk te zijn en lieten ze u vervolgen via hun connecties bij de overheidsinstanties. De problemen die u sinds 2006 kende, en waarover u wél eerder reeds verklaringen aflegde, waren hier het resultaat van. A. U. (...) werd in 2010 vermoord. Toen de familie U. (...) over uw terugkeer naar Novoselskoye vernam besloten ze u opnieuw te laten vervolgen, met als resultaat de eerder aangehaalde feiten die zich voordeden bij uw terugkeer naar Dagestan in 2013. U geeft aan dat u via contact met uw zus L. (...) hoorde dat de wijkagent eind april 2014 bij haar thuis in Khassavyurt was geweest op zoek naar u. Begin mei 2014 vertelde ze u dat I. T. (...) op 24/04/2014 gedood werd in een verlaten huis.

Ter staving van uw negende asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw recentste binnenlandse paspoort, een convocatie van de politie waarin u wordt opgeroepen om zich op te melden in hoedanigheid van verdachte, het binnenlands paspoort van uw broer I. (...), een duplicaat van zijn geboorteakte, een duplicaat van zijn overlijdensakte, zijn schoolattest, een afschrift van de medische expertise uitgevoerd naar aanleiding van zijn overlijden, foto's van uw familieleden, en een brief van uw advocaat met bijhorend internetartikel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige aanvraag blijkt dat u volhardt in de feiten en asielmotieven die u in het kader van uw acht voorgaande aanvragen reeds naar voor bracht, maar dat u de ware oorzaak van deze problemen zou verzwegen hebben: te weten een persoonlijke vete met de machtige familie U. (...), die verantwoordelijk waren voor de moord op uw broer in 1994 en tegen wie u zelf een bloedwraak zou hebben afgekondigd.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

In het kader van uw tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag volhardde u in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd. De DVZ oordeelde dat u geen overtuigende nieuwe elementen aanbracht die de kans op erkenning aanzienlijk verhoogden. Tegen deze vijf beslissingen tot weigering van inoverwegingname heeft u geen beroep aangetekend, waardoor deze vooralsnog stand houden. In het kader van uw zevende aanvraag baseerde u zich deels op geheel nieuwe asielmotieven, met name het verblijf van drie rebellen in uw leegstaande huis, de anti-terreuroperatie van de ordediensten die uw huis deels beschadigde, en het gegeven dat u zou opgeroepen worden op verdenking van het bieden van onderdak aan rebellen omwille van dit incident.

Voorts bleef u volharden in de actualiteit van uw eerder aangebrachte asielmotief. Uw zevende aanvraag werd door het CGVS afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag, omdat de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U heeft tegen deze beslissing geen beroep aangetekend. Uw achtste asielaanvraag, ingediend na uw kortstondige terugkeer naar Dagestan, baseerde u op feiten die in het verlengde lagen van de asielmotieven aangehaald in het kader van uw zevende aanvraag. Deze aanvraag werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In uw huidige aanvraag wijst u erop dat alle eerder aangehaalde incidenten weliswaar plaatsvonden zoals u eerder reeds uiteenzette, maar deze allen het gevolg zijn van de bloedwraak die u na de moord op uw broer in 1994 heeft uitgesproken (CG p.3, p.6). U stuurt zodoende uw asielrelaas dus bij: hoewel u bij de waarachtigheid van de eerder aangehaalde feiten blijft, geeft u aan eerder gelogen te hebben over de oorzaak van deze feiten. U had namelijk verzwegen dat u sinds de moord op uw broer een bloedwraak had uitgesproken tegen de daders, die tot de familie U. (...) behoren. Na een moordpoging op de moordenaar van uw broer in 2006 werd u verdacht van betrokkenheid. Sindsdien zou deze familie de stedelijke politie hebben aangezet om u te vervolgen, met de eerder aangehaalde feiten (twee arrestaties in 2006 en 2007, het feit dat u vervolgd wordt voor het verblijf van rebellen in uw leegstaande huis) tot gevolg (DVZ 9e AA, rubriek 19, CG p.3, p.5-6).

Er moet er op gewezen worden dat de vervolgingsfeiten die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde (u werd verdacht van medeplichtigheid aan een zware aanslag) door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. U bracht in het kader van uw tweede, derde, vierde en vijfde geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kon wijzigen. In uw zevende en achtste asielaanvraag voegde u geen inhoudelijke verklaringen of documenten aan die betrekking hadden op uw eerste asielmotief. Dat u in het kader van uw huidige negende asielaanvraag louter nieuwe oorzaak voor de eerder genoemde vervolgingsfeiten toevoegt, met name een bloedwraak, zonder de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande deze vervolgingsfeiten te verklaren, wijzigt dan ook niets aan de ongeloofwaardigheid van deze feiten.

Gezien de voorgehouden samenhang tussen het nieuw opgeworpen bloedwraakmotief enerzijds en de eerder genoemde vervolgingsfeiten anderzijds (CG p.3, p.6), komt ook de geloofwaardigheid van het bloedwraakmotief op zich reeds danig onder druk te staan.

Bovendien weten uw verklaringen omtrent deze bloedwraak niet te overtuigen. Zo wordt vastgesteld dat de door u ingeroepen bloedwraakmotieven érg laattijdig worden aangebracht: de bloedwraak waarvan sprake, zou zijn ontstaan na de moord op uw broer in 1994 (CG p.4). Desondanks maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2008 van deze bloedvete niet de minste melding. Nochtans werd u toen reeds expliciet bevraagd over de omstandigheden van de dood van uw broer, waarbij u ondanks de geboden kansen niet in het minst naar enige bloedwraak verwees (gehoor CGVS 24/07/2008, p.3, CGVS 21/08/2008 p.12, P.14). Waar u in uw zesde asielaanvraag bij de DVZ weliswaar een eerste keer in de marge van uw aanvraag verwees naar het bestaan van een bloedwraak, moet opgemerkt worden dat u op dat ogenblik niét aangaf dat alle eerder aangehaalde vervolgingsfeiten rechtstreeks verband hielden met deze bloedwraak, immers, u vatte aan door te stellen 'dat het (in eerder asielprocedures aangehaalde) gevaar voor uw leven nog actueel was en u voordien al uitlegde dat uw probleem nog actief is'(DVZ 6de AA, rubriek 36). Evenmin kwam u op deze bloedwraak terug in uw zevende en achtste asielaanvraag, die beiden door het CGVS beoordeeld werden (DVZ 7e AA, rubrieken 15, 19, 21. DVZ 8ste AA, rubrieken 15, 19).

Wanneer u tijdens het gehoor in het kader van uw negende asielaanvraag gevraagd werd gevraagd waarom u nooit eerder dergelijke zwaarwichtige elementen kenbaar maakte, kon u geen overtuigende verklaring bieden (CG p.7), en stelde u uiteindelijk slechts: "Ik dacht dat men dat hier in Europa niet zou verstaan, de Kaukasische wetten. (...)" (CG p.9). Van een asielzoeker die om internationale bescherming verzoekt mag verwacht worden dat hij van meet af aan alle elementen die betrekking hebben op zijn asielverzoek aanbrengt en vertrouwen toont in de bevoegde asielinstanties tot wie men zich wendt. Uw aangevoerde uitleg is dan ook niet afdoende, te meer daar u maar liefst tot uw negende aanvraag heeft gewacht om de ware toedracht rond uw asielmotieven integraal kenbaar te maken.

Uw verklaringen over deze bloedwraak zijn bovendien weinig logisch en weinig aannemelijk. Zo zou u vooreerst zélf de bloedwraak hebben afgekondigd na het overlijden van uw broer I. (...) (CG p.4). Ondanks verschillende verzoeningspogingen van de familie U. (...) uit, zou u deze steeds zelf hebben afgewezen (CG p.4). U zou in de periode vlak na zijn overlijden zelfs de moordenaars hebben geschaduwd met het oog op het voltrekken van de bloedwraak, wat u uiteindelijk niet deed (CG p.4, p.9). Ondanks het feit dat u, net als de familie U. (...), beiden in de regio Khassavyurt bleven wonen, deden zich tussen jullie beiden families geen concrete incidenten voor, u heeft hen zelfs nooit meer gezien (CG p.9). Wanneer u enkele jaren later alsnog besloot om af te zien van uw intentie om uw broer

te wreken (CG p.4, p.9), heeft u echter geen enkele stap gezet noch enige inspanning gedaan om dit ook kenbaar te maken aan de familie U. (...) (CG p.9). Dat u dit ondermeer afdoet met: "Waarom zou ik dat moeten doen, zij hebben toch mijn broer vermoord? Ik heb niets verkeerd gedaan (...)" (CG p.10) raakt kant noch wal, daar u claimt dat u een vrees voor uw leven koestert jegens hen. Dat u zelf geen enkele inspanning heeft gedaan om de kwestie via bemiddeling te regelen, te meer gezien de ruime tijdspanne die verstreken is sinds uw afkondiging van de bloedwraak en er zich sindsdien geen rechtstreekse confrontaties meer hebben voorgedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees. Dit geldt des te meer nu uit informatie blijkt dat de lokale leider van Khassavyurt, iemand van de familie U. (...) (S. U. (...)), reeds in 2011 zélf het initiatief nam om een verzoeningscommissie op te richten om ondermeer bloedvetes vreedzaam op te lossen (zie info die aan het administratief dossier werd toegevoegd). Dergelijke vaststelling ondermijnt de aannemelijkheid van uw vrees in het kader van een onverzoenbare bloedwraak met de familie U. (...) nog verder. Voorts geeft u zelf al aan dat de familie van de moordenaar van uw broer heel veel vijanden had (CG p.6, p.10), het is dan ook weinig logisch of aannemelijk dat men (enkel) u zou verdenken van een moordpoging (2006) en/of moord (2010) op deze man, meer dan 10 jaar na uw afkondiging van een wraakintentie (1994). De concrete vervolgingsfeiten die van deze verdenking zouden getuigen (CG p. 5), werden in het kader van uw eerste asielaanvraag overigens reeds ongeloofwaardig bevonden.

Tot slot werden na het gehoor enkele inconsistenties vastgesteld met betrekking tot de voornaam van de persoon die in 2010 vermoord werd, en zo aanleiding gaf tot uw vervolging. Immers, ten overstaan van de DVZ stelde u nog dat A. U. (...) de moordenaar was van uw broer, diezelfde A. (...) in 2006 een moordpoging overleefde om in 2010 uiteindelijk toch vermoord te worden (DVZ 9e AA, rubriek 19). Ten overstaan van het CGVS daarentegen vermeldde u zowel ene A. U. (...) (CG p. 4-5) als ene U. U. (...) als zijnde het moordslachtoffer van dienst in 2010 (CG p. 6). Er kan voorts op gewezen worden dat een grondig onderzoek door de researchdienst CEDOCA geen enkele objectieve informatie opleverde omtrent een moordpoging en /of moord op ene A. U. (...) (zie informatie toegevoegd), die zoals uit uw verklaringen blijkt toch een publiek gekende figuur zou zijn geweest. Er dient besloten dat uw verklaringen omtrent de moordpoging en moord op A. U. (...) vooralsnog blote beweringen zijn die niet ondersteund worden door objectieve informatie, en dat uw eigen verklaringen omtrent de bloedwraak die hiermee verband houdt allerminst overtuigend zijn.

Er worden dan ook geen geloofwaardige elementen weerhouden die zouden wijzen op een actieve, onverzoenbare bloedwraak tegen uw persoon en in hoofde van uw (mannelijke) kinderen.

Ook het feit dat u na de afwijzing van uw zevende asielaanvraag precies naar de regio Khassavyurt terugkeerde in 2014 (CG p.7-8), terwijl u in de eerste plaats net die lokale autoriteiten van Khassavyurt en de lokale machtige U. (...) -clan vreest (CG p.9), ondergraaft uw vrees voor vervolging omwille van een bloedwraak nog verder, te meer gezien u zich bij deze terugkeer geenszins discreet zou hebben gedragen, maar net dagelijks aan uw ouderlijke huis ging werken (DVZ 8ste aanvraag, rubrieken 14-15), wat een zekere sociale zichtbaarheid impliceert.

Gezien bovenstaande kan aan een actieve bloedwraak tegen u en uw gezin dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Wat betreft het loutere verblijf van een drietal rebellen in uw ouderlijke huis in Novoselskoye herziert het CGVS zijn standpunt. Het CGVS erkent dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag - bij monde van het begeleidend schrijven van uw advocaat – nieuwe informatie aanbrengt die een nieuw licht werpt op de weigeringsmotieven waarop de beslissing tot niet-inoverwegingname van uw zevende asielaanvraag steunt. Gezien deze recente informatie betwist het CGVS niet langer de mogelijkheid dat een drietal rebellen in uw ouderlijke huis in Novoselskoye hebben verbleven.

De recente informatie weerlegt weliswaar de weigeringsmotieven van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw 7e asielaanvraag, maar herstelt hiermee niet per definitie de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas in het kader van deze aanvraag. Immers, uit de aangebrachte informatie blijkt enkel dat T. (...) nog in leven zou zijn geweest op het moment dat hij volgens uw verklaringen in uw leegstaande woning verbleef, doch dit artikel bevat geen enkele informatie over waar T. (...) in deze periode zou hebben verbleven. Hiermee doet het artikel geen uitspraak over de kern van uw persoonlijke vervolgingsvrees, met name het verblijf van T. (...) in uw huis én het gegeven dat u louter omwille hiervan bij terugkeer een ernstig risico op vervolging zou lopen. Voor zover T. (...) daadwerkelijk in uw huis zou hebben verbleven, moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt omwille van dit verblijf van rebellen in uw huis een risico op vervolging te lopen in uw land van herkomst.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat het kraken van leegstaande huizen door rebellen gangbare praktijk is en leegstaande huizen omwille van die reden preventief vernield worden (DVZ 8e AA rubriek 15, CG p.6). Uit uw verklaringen blijkt ook dat diezelfde rebellen die uw huis gebruikten ook in andere leegstaande huizen zouden verbleven hebben en er behalve uw huis nog twee andere huizen op dezelfde dag preventief vernield werden (CG p.10-11, DVZ 9e AA, rubriek 15). U geeft zelf ook aan dat

in online berichtgeving over de dood van één van de rebellen verwezen werd naar het feit dat deze rebel met zijn bende in leegstaande woningen verbleef en dat hij op het moment van zijn dood in een huis verbleef waarvan de eigenaar in Frankrijk woont (DVZ 9e AA, rubriek 15). U gaf voorts nog toe dat het algemeen bekend was dat uw huis leegstond (CG p.6). In dit opzicht kan dan ook niet ingezien worden dat uw situatie, als eigenaar van een leegstaand huis dat uit veiligheidsoverwegingen vernield werd door de overheid, significant zou verschillen van alle andere eigenaars die zich in dezelfde situatie bevinden en waarvan noch uit uw verklaringen, noch uit algemene berichtgeving blijkt dat zij op enige manier zouden vervolgd worden voor 'het bieden van hulp aan rebellen'. Integendeel blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat de overheid zich bewust is van de problematiek dat leegstaande huizen zonder toelating door strijders gebruikt worden: zo zou de overheid inmiddels overgaan tot het preventief slopen of anderzijds onbruikbaar maken van dergelijke leegstaande huizen zodat rebellen er niet hun intrek zouden kunnen nemen (CG p.6). Dergelijke context, waarin de materiële schade aan leegstaande huizen kennelijk gezien wordt als een soort te betreuren 'collateral damage' in de strijd tegen terreur, staat haaks op uw bewering als zou u persoonlijk vervolgd worden voor "het verlenen van onderdak aan rebellen". Het is immers duidelijk en algemeen bekend dat u reeds jarenlang in het buitenland vertoeft en uw ouderlijke huis leegstaat (CG p.6). U verwees als verklaring hiervoor naar de bloedvete, die - zoals hierboven aangetoond- echter geheel ongeloofwaardig is gebleken (CG p. 6, zie supra). Bijgevolg kan ook het verwijzen naar deze bloedwraak niet volstaan om te verklaren waarom u, hoewel uw huis leegstond op het moment dat er rebellen in verbleven zouden hebben en u op dat ogenblik reeds jarenlang in het buitenland vertoefde, desondanks toch door de autoriteiten vervolgd zou worden voor "het verlenen van onderdak aan de rebellen" (CG p. 6).

Bovendien vermeldde u in het kader van uw zevende asielaanvraag dat uw zus naar de dorpsadministratie stapte om er documenten te bekomen met het oog op het indienen van een compensatieaanvraag bij de autoriteiten voor de schade die aan uw huis werd berokkend bij de anti-terreuroperatie (DVZ 7de AA, rubriek 19, CG p.6). Het gegeven alleen al dat uw zus zou overwegen om een procedure voor een financiële schadeloosstelling op te starten bij de autoriteiten wijst op twee belangrijke elementen: Ten eerste lijkt dit erop te wijzen dat er door de autoriteiten een procedure voorzien is om in dergelijke gevallen onfortuinlijke huiseigenaars financieel te compenseren, wat moeilijk te rijmen valt met uw bewering dat zij dergelijke eigenaars (zoals u) zou vervolgen voor "het verlenen van onderdak aan rebellen". Ten tweede blijkt uw zus zich geenszins voor de autoriteiten te verbergen uit vrees voor vervolging, maar zou zij stappen hebben gezet of minstens overwogen hebben om zich vrijwillig tot die autoriteiten te richten en van hen een schadevergoeding te claimen, hetgeen wederom niet wijst op een ernstige en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw familie omwille van het kraken van uw huis door rebellen. Uw opwerping, dat zij zich tot de districts- en dorpsadministratie richtte en niet tot de stedelijke administratie waar u problemen mee kende, (CG p. 4, p.6), is onvoldoende om dergelijk 'risicogedrag' te verklaren.

Voorts blijkt dat u na uw zevende asielaanvraag, waarin u uw vervolging omwille van het verblijf van rebellen in uw huis voor het eerst vermeldde, nog bent teruggekeerd naar uw land van herkomst (CG p.7-8). Daartoe bent u op het consulaat in Antwerpen een reispaspoort gaan afhalen waarmee u legaal terugkeerde naar de Russische Federatie, zonder hierbij noemenswaardige problemen te kennen (CG p.7). Bij aankomst in uw herkomstland bent u meteen doorgereisd naar uw eigen huis in Novoselskoye, Dagestan (CG p.8), nochtans de bron van uw vervolgingsvrees. Dat u zelfstandig terugkeerde naar Dagestan en bij deze terugreis geen noemenswaardige problemen kende, is opmerkelijk, gezien uw verklaringen als zou u sinds het verblijf van de rebellen in uw huis als verdachte zijn opgeroepen door de politie (DVZ 7e aanvraag, 8ste aanvraag rubriek 15, CG p. 3). Meer nog, in uw geboortedorp ging u elke dag aan de slag om uw door de anti-terreuroperatie beschadigde ouderlijke huis te herstellen met het oog op de komst van de rest van uw gezin (DVZ 8ste aanvraag rubrieken 14, 15), wat een grote zichtbaarheid impliceert. Dergelijke opmerkelijke handelingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de autoriteiten omdat uw huis door rebellen zou zijn gebruikt.

Ter staving van uw verklaringen brengt u een originele convocatie aan op uw naam, waarin u wordt opgeroepen in hoedanigheid van verdachte. Hier gelden vooreerst de algemene vaststellingen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat corruptie en documentenfraude welig tiert in de Noordelijke Kaukasus en gelijk welk document tegen betaling te verkrijgen is. Daarenboven komt de authenticiteit van de door u voorgelegde convocatie nog verder onder druk te staan nu blijkt dat u in hoedanigheid van verdachte zou zijn opgeroepen. Het is immers geheel onlogisch dat men een verdachte niet meteen zou arresteren maar hem integendeel door middel van een oproepingsbrief zou vragen om zich uit eigen beweging aan te bieden, en hierbij bovendien op de convocatie reeds zou

vermeldt worden dat de betrokken persoon als 'verdachte' wordt beschouwd. Deze vaststelling vindt steun in de bijgevoegde informatie waarover het CGVS beschikt aangaande de situatie in buurrepubliek Tsjetsjenië ("Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation", Kopenhagen; januari 2015, Danish Immigration Service, p.46-48), die bij wijze van voorbeeld aan het administratief dossier werd toegevoegd. Gezien het geo-politieke nabuurschap van Dagestan en Tsjetsjenië en gezien zij beiden deel uitmaken van het Russische Federatie, kan er vanuit gegaan worden dat gelijkaardige gevolgtrekkingen van toepassing zijn voor Dagestan. Gezien het geheel van voorgaande moet besloten worden dat de door u voorgelegde convocatie geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van het verblijf van enkele rebellen in uw leegstaande huis daadwerkelijk vervolgd zou worden.

Gezien bovenstaande vaststellingen is geen van de door u aangevoerde asielmotieven alsnog geloofwaardig gebleken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten, met name uw binnenlands paspoort, uitgereikt in 2014, foto's van uw familieleden, uw en uw echtgenotes medische verzekeringspolis, het binnenlands paspoort van uw broer, een duplicaat van zijn geboorteakte, een duplicaat van zijn overlijdensakte, een afschrift van de medische expertise naar aanleiding van zijn overlijden, en een schoolattest op zijn naam, bevatten slechts elementen die in onderhavige beslissing niet betwist worden, zoals uw identiteit en het bestaan en overlijden van uw broer I. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen hun negende asielaanvraag deels opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij hun eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen van 24 april 2008 werd door verwerende partij bij beslissing van 26 september 2008 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2009, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag van verzoekende partijen werden allen door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van hun meervoudige aanvraag. De zevende asielaanvraag van verzoekende partijen werd op 7 november 2013 door verwerende partij afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waartegen zij niet in beroep gingen. Na een korte terugkeer van eerste verzoekende partij naar Dagestan in het voorjaar van 2014, dienden verzoekende partijen op 30 april 2014 een achtste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, dewelke op 23 mei 2014 afgesloten werd met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag, waartegen zij niet in beroep gingen. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere

asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat geen beroep werd ingesteld of het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

3.2.4. De Raad bemerkt verder dat verwerende partij in de bestreden beslissingen uitgebreid motiveert waarom de nieuwe elementen die verzoekende partijen aanbrengen geenszins van aard zijn de beoordeling van hun eerdere asielaanvragen in een ander daglicht te stellen. De Raad stelt vast dat uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, blijven steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is geenszins van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

3.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift menen dat het *“niet coherent is om enerzijds een beslissing te nemen om de asielaanvraag in overweging te nemen, wat impliceert dat men aanvaardt dat er nieuwe elementen zijn die de kans op erkenning van het statuut van vluchteling aanzienlijk groter maken en in de uiteindelijke beslissing te stellen dat geloofwaardigheid van het ingeroepen bloedwraakmotief onder druk zou staan door het feit dat de reeds eerder aangehaalde vervolgingsfeiten in de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig werden geacht, gezien de nieuwe asielaanvraag net tot doel heeft om de al dan niet geloofwaardigheid van deze eerder ingeroepen vervolgingsfeiten aan een nieuwe appreciatie te onderwerpen, gelet op de nieuwe elementen”*, bemerkt de Raad evenwel dat er in de bestreden beslissingen op gewezen wordt dat de vervolgingsfeiten die eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag aanhaalde (zij werd verdacht van medeplichtigheid aan een zware aanslag) door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werden bevonden, hetgeen bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen terecht dat het feit dat eerste verzoekende partij in het kader van haar huidige negende asielaanvraag louter een nieuwe oorzaak voor de eerder genoemde vervolgingsfeiten toevoegt, met name een bloedwraak, zonder de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande deze vervolgingsfeiten te verklaren, niets wijzigt aan de ongeloofwaardigheid van deze feiten. Gezien de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten, waaromtrent verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die van aard zijn de geloofwaardigheid ervan te herstellen, motiveert verwerende partij tevens terecht dat, gezien de voorgehouden samenhang tussen het nieuw opgeworpen bloedwraakmotief enerzijds en de eerder genoemde vervolgingsfeiten anderzijds, ook de geloofwaardigheid van het bloedwraakmotief op zich reeds danig onder druk komt te staan.

3.2.6. Wat betreft de uitleg van verzoekende partijen dat van de bloedwraak niet eerder melding gemaakt werd omdat eerste verzoekende partij ervoor vreesde dat de Belgische asielinstanties hiervoor geen begrip zouden hebben omdat de praktijk van bloedwraak, die nog wijd verspreid is in de Tsjetsjeense-Dagestaanse samenleving, als onwettelijk en immoreel wordt beschouwd in West-Europa, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hiermee slechts de door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor gegeven vergoelijking herhalen. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij er dienaangaande op wijst dat van een asielzoeker die om internationale bescherming verzoekt verwacht mag worden dat hij van meet af aan alle elementen die betrekking hebben op zijn asielverzoek aanbrengt en vertrouwen toont in de bevoegde asielinstanties tot wie men zich wendt en oordeelt dat de door eerste verzoekende partij aangevoerde uitleg dan ook niet afdoende is, temeer daar zij maar liefst tot haar negende asielaanvraag heeft gewacht om de ware toedracht rond haar asielmotieven integraal kenbaar te maken. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partijen wel degelijk plausibel is, biedt geenszins soelaas. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de

motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

3.2.7.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij niet getracht heeft haar beslissing om af te zien van haar intentie om haar broer te wreken kenbaar te maken aan de familie U., zien verzoekende partijen de pertinentie van deze motivering niet in. Immers heeft eerste verzoekende partij al jarenlang niet meer in Dagestan verbleven en bovendien is het hoe dan ook duidelijk dat eerste verzoekende partij reeds in de negatieve belangstelling van de overheden staat. Verzoekende partijen stellen dat, zelfs indien eerste verzoekende partij tot een verzoening zou komen met de familie U., dit geen afbreuk doet aan de reeds opgestarte opsporings- en vervolgingsdaden door de overheden, dit op initiatief van de familie U. Een eventuele verzoening met de familie U. verandert niets aan het feit dat eerste verzoekende partij door de familie U. reeds in een negatief daglicht is komen te staan bij de overheden, waardoor zij ook bij een verzoening met de familie U. nog steeds vervolging vreest vanwege de autoriteiten.

3.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat desbetreffende motivering in de bestreden beslissingen wel degelijk pertinent is, nu eerste verzoekende partij claimt dat zij een vrees voor haar leven koestert jegens de familie U. Het doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van haar beweerde vrees dat zij zelf geen enkele inspanning heeft gedaan om de kwestie via bemiddeling te regelen, temeer gezien de ruime tijdspanne die verstreken is sinds haar afkondiging van de bloedwraak en er zich sindsdien geen rechtstreekse confrontaties meer hebben voorgedaan. De uitleg dat zij al jarenlang niet meer in Dagestan heeft verbleven volstaat evenmin om te verklaren dat eerste verzoekende partij nagelaten heeft dergelijke demarches te ondernemen. Immers kan niet ingezien worden waarom eerste verzoekende partij niet vanuit België, eventueel met de hulp van derden, haar beslissing om af te zien van haar intentie om haar broer te wreken kon kenbaar maken aan de familie U.. Dat zij al die jaren geen enkele poging heeft ondernomen om haar besluit kenbaar te maken aan de familie U., eventueel zelfs vanuit België, ondergraaft wel degelijk de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van de familie U.. Verder benadrukt de Raad nog dat, waar verzoekende partijen stellen dat een eventuele verzoening met de familie U. geen afbreuk zal doen aan 'de reeds opgestarte opsporings- en vervolgingsdaden door de overheden', uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met de autoriteiten van hun land van herkomst op geen enkele manier aannemelijk hebben gemaakt.

3.2.8. Voorts wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissingen tevens gewezen wordt op enkele inconsistenties met betrekking tot de voornaam van de persoon die in 2010 vermoord werd, en zo aanleiding gaf tot de vervolging van eerste verzoekende partij. Tevens wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de moordpoging en moord op A. U. vooralsnog blote beweringen zijn die niet ondersteund worden door objectieve informatie, nu een grondig onderzoek door de researchdienst CEDOCA geen enkele objectieve informatie opleverde omtrent een moordpoging en/of moord op ene A. U., die, zoals uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt, toch een publiek gekende figuur zou zijn geweest. In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van desbetreffende motivering, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

3.2.9.1. Wat betreft de terugkeer van eerste verzoekende partij naar Dagestan na haar zevende asielaanvraag, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich wel degelijk bewust was van het risico van deze terugkeer, doch zag zij geen andere oplossing meer nu ook haar zevende asielaanvraag afgewezen werd. Bovendien vormen de vervolgingen die zij ondergaan heeft na haar terugkeer net een bewijs van de gegrondheid van haar vrees. Amper een week na haar terugkeer werd zij gearresteerd en ondervraagd, vond er een huiszoeking plaats, en kreeg zij, na haar vrijlating, een convocatie waarbij zij opgeroepen werd als verdachte.

3.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat de uitleg dat eerste verzoekende partij geen andere oplossing meer zag nu ook haar zevende asielaanvraag afgewezen werd allesbehalve een afdoende verklaring vormt voor het feit dat eerste verzoekende partij na de afwijzing van haar zevende asielaanvraag dan precies naar de regio Khassavyurt terugkeerde in 2014, terwijl zij in de eerste plaats net die lokale autoriteiten van Khassavyurt en de lokale machtige U.-clan vreest. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen nog opgemerkt dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij tevens blijkt dat zij zich bij deze terugkeer geenszins discreet heeft gedragen, maar net dagelijks aan haar ouderlijk huis ging werken, wat een zekere sociale zichtbaarheid impliceert. De door verzoekende

partijen voorgehouden vrees voor vervolging omwille van een bloedwraak wordt door deze vaststellingen nog verder ondergraven.

3.2.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen treedt de Raad de conclusie van verwerende partij bij dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het bestaan van een actieve bloedwraak tegen eerste verzoekende partij en haar gezin.

3.2.11.1. Verder benadrukken verzoekende partijen dat verwerende partij uitdrukkelijk niet langer betwist dat een drietal rebellen in hun huis in Novoselskoye hebben verbleven. Waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat afbreuk gedaan wordt aan de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees omwille van het gegeven dat rebellen haar ouderlijk huis gebruikt hebben als onderkomen door de vaststelling dat haar zus naar de dorpsadministratie gegaan is om er documenten te bekomen met het oog op het indienen van een compensatieaanvraag bij de autoriteiten voor de schade aan het huis, opperen verzoekende partijen dat dit enkel wijst op de goede trouw van de zus van eerste verzoekende partij, alsook de goede trouw van eerste verzoekende partij zelf. Hieruit kunnen evenwel geen gevolgtrekkingen worden gedaan voor wat betreft de intenties van de overheden zelf, temeer daar geen gunstig gevolg gegeven werd aan de compensatieaanvraag. Het loutere bestaan van een dergelijke procedure om onfortuinlijke huiseigenaars financieel te compenseren betekent niet dat er geen intentie zou kunnen bestaan in hoofde van de autoriteiten om eerste verzoekende partij te vervolgen omwille van het, ook al onvrijwillig, verlenen van onderdak aan de rebellen. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar een rapport van Asyls, dat zij als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 3). Uit dit rapport blijkt dat zelfs onwetend steun of slechts een kleine steun verlenen aan rebellen tot gevolg kan hebben dat men gelieerd wordt met de gewapende strijders en kan leiden tot vervolgingen. Tevens blijkt uit deze informatie dat vervolging omwille van vermeende medeplichtigheid met de rebellen geïntensiveerd is de laatste jaren.

3.2.11.2. De Raad benadrukt evenwel dat, hoewel in de bestreden beslissingen inderdaad de mogelijkheid dat een drietal rebellen in het ouderlijk huis in Novoselskoye hebben verbleven niet langer betwist wordt, door verwerende partij gemotiveerd wordt dat voor zover deze rebellen daadwerkelijk in het ouderlijk huis van eerste verzoekende partij hebben verbleven, eerste verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt louter omwille van dit verblijf van rebellen in haar huis een risico op vervolging te lopen in haar land van herkomst. Verzoekende partijen verwijzen in hun betoog weliswaar naar een rapport van Asyls waarin op algemene wijze gesteld wordt dat iedere vorm van steun aan rebellen tot gevolg kan hebben dat men gelieerd wordt met de gewapende strijders en kan leiden tot vervolgingen, doch blijkt uit deze informatie geenszins dat ook in de specifieke situatie waarbij leegstaande huizen zonder toelating door strijders gebruikt worden – een problematiek waarvan de overheid zich bewust is zo blijkt uit de eigen verklaringen van eerste verzoekende partij, nu de overheid inmiddels zou overgaan tot het preventief slopen of anderzijds onbruikbaar maken van dergelijke leegstaande huizen zodat rebellen er niet hun intrek zouden kunnen nemen – de eigenaars van dergelijke huizen zouden vervolgd worden voor ‘het bieden van hulp aan rebellen’. Het feit dat bovendien de materiële schade aan leegstaande huizen door de autoriteiten gezien wordt als een soort te betreuren ‘collateral damage’ in de strijd tegen terreur, waarvoor men een compensatieaanvraag kan indienen, staat tevens haaks op de bewering van verzoekende partij dat zij persoonlijk vervolgd zou worden voor het ‘verlenen van onderdak aan rebellen’. Verwerende partij wijst er in dit verband op dat het wat betreft eerste verzoekende partij duidelijk en algemeen bekend is dat zij reeds jarenlang in het buitenland vertoeft en dat haar ouderlijk huis leegstaat. Waar verzoekende partijen bemerken dat geen gunstig gevolg gegeven werd aan de compensatieaanvraag, bemerkt de Raad dat hieruit op zich niet kan worden besloten dat de autoriteiten de intentie hebben om eerste verzoekende partij als eigenaar van een leegstaand huis dat zonder toelating door strijders gebruikt werd te vervolgen. Immers blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij slechts dat de dorpsadministratie weigerde de nodige documenten voor het indienen van een compensatieaanvraag bij de autoriteiten te overhandigen aan haar zus omdat zij niet in het huis gedomicilieerd stond. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat ook het gegeven dat de zus van eerste verzoekende partij zich richt tot de autoriteiten met het oog op het bekomen van een schadevergoeding en zich derhalve geenszins voor de autoriteiten verbergt, wederom niet wijst op een ernstige en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de familie van eerste verzoekende partij omwille van het kraken van het ouderlijke huis door rebellen.

3.2.12.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij op het consulaat in Antwerpen een reispaspoort is gaan afhalen waarmee zij legaal terugkeerde naar de Russische Federatie, zonder hierbij noemenswaardige problemen te kennen, bemerken verzoekende

partijen dat dit gegeven niet betekent dat eerste verzoekende partij niets te vrezen zou hebben van de Russische autoriteiten. Immers heeft het feit dat haar een paspoort werd afgeleverd en haar toegestaan werd terug te keren de Russische Federatie niet verhinderd dat de Russische overheden amper een week na haar aankomst in Dagestan ter plaatse zijn gekomen en haar gearresteerd en ondervraagd hebben.

3.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat eerste verzoekende partij na haar zevende asielaanvraag, waarin zij haar vervolging omwille van het verblijf van rebellen in haar huis voor het eerst vermeldde, besloot terug te keren naar haar land van herkomst, op het consulaat in Antwerpen een reispaspoort is gaan afhalen, en vervolgens op legale wijze terugkeerde naar de Russische Federatie, de door haar voorgehouden vrees voor de autoriteiten van haar land van herkomst omwille van het verblijf van rebellen in haar huis wel degelijk danig ondergraaft. Dit geldt des te meer nu zij bij haar aankomst in haar herkomstland meteen is doorgereisd naar haar eigen huis in Novoselskoye, Dagestan, nochtans de bron van haar vervolgingsvrees. Tevens totaal in strijd met de door haar voorgehouden vrees, is het gegeven dat zij in haar geboortedorp elke dag aan de slag ging om haar door de anti-terreuroperatie beschadigde ouderlijke huis te herstellen met het oog op de komst van de rest van haar gezin, hetgeen immers een grote zichtbaarheid impliceert. Daarnaast is het wel degelijk opmerkelijk dat eerste verzoekende partij, die beweert reeds sinds het verblijf van de rebellen in haar huis als verdachte te zijn opgeroepen door de politie, zonder noemenswaardige problemen op legale wijze haar land van herkomst kon binnenkomen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor de autoriteiten omwille van het verblijf van rebellen in haar huis.

3.2.13.1. Ten slotte wijzen verzoekende partijen er nog op dat door hen een convocatie werd bijgebracht en dat de authenticiteit hiervan niet wordt betwist. Verwerende partij beperkt zich tot de stereotype motivering dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, samen met een verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude welig tiert in de Noordelijke Kaukasus en gelijk welk document tegen betaling te verkrijgen is. Er werd geen enkel onderzoek gedaan naar de authenticiteit en de bewijswaarde van het document.

3.2.13.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat corruptie en documentenfraude welig tiert in de Noordelijke Kaukasus en gelijk welk document tegen betaling te verkrijgen is (administratief dossier M. M., stuk 14; administratief dossier Z.D., stuk 13). De door verzoekende partijen bijgebrachte convocatie op naam van eerste verzoekende partij volstaat dan ook niet om de door hen voorgehouden problemen met de autoriteiten van hun land van herkomst aan te tonen. Waar in de bestreden beslissingen nog gesteld wordt dat de authenticiteit van de voorgelegde convocatie verder onder druk komt te staan doordat eerste verzoekende partij in hoedanigheid van verdachte zou zijn opgeroepen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

3.2.14. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.2.15. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvragen, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verzoekende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. M., stukken 13 en 14; administratief dossier Z.D., stuk 13), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van, voor wat betreft eerste verzoekende partij, 27 augustus 2014 en, voor wat betreft tweede verzoekende partij, 31 januari 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep in hoofde van de derde verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen, zijnde eerste en tweede verzoekende partij en hun minderjarige kinderen vermeld onder vierde tot en met zesde verzoekende partij, geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen, zijnde eerste en tweede verzoekende partij en hun minderjarige kinderen vermeld onder vierde tot en met zesde verzoekende partij, geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 1116 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een zesde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT